

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/776/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210247
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210247.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpená advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 8C/245/2012-62 zo dňa 14.novembra2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uloženia povinnosti odporcovi na zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Čadca - spočívajúcom v skutočnosti, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. Ex/9096/2009 proti povinnej L. B., rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia s omeškaním viac ako 10 mesiacov. Vychádzal z požiadavky kumulatívneho naplnenia všetkých zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Skutkovo ustálil, že v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 10Er 593/2009 bola žiadosť o udelenie poverenia doručená exekučnému súdu dňa 14.10.2009, pričom exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., vydaný pod sp. zn. SR 03148/2009. Exekučný súd dňa 6.12.2009 vyzval súdneho exekútora na upresnenie návrhu ohľadne úrokov z omeškania a po doručení opravy (25.2.2010) vydal súdnemu exekútorovi dňa 9.3.2010 poverenie.

Nadväzne súd I. stupňa konštatoval, že hoci omeškanie (cca 5 mesiacov) spôsobil aj navrhovateľ predložením neúplného návrhu na vykonanie exekúcie, resp. oneskorenou reakciou na výzvu (exekučného) súdu, nedodržanie zákonnej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia predstavuje nesprávny úradný postup súdu. Za dôvod zamietnutia žaloby však označil nesplnenie ďalších/ostatných podmienok dotknutého zodpovednostného vzťahu - vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Vo vzťahu k (požadovanej) nemajetkovej ujme uzavrel, že oneskorené rozhodnutie nezasahuje do práv navrhovateľa v takej miere, že by bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd tak, že v spore úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko tieto si v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil (§ 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ a domáhal sa zrušenia napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na opätovné prejednanie. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že navrhovateľ nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť vyjadriť sa k týmto dôkazom, ako i tvrdeniam odporcu a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Za takejto situácie došlo podľa odvolateľa k degradácii zásady kontradiktórnosti konania.

Namietal, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval predloženú žiadosť o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Vychádzal z mylného skutkového stavu, bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti a nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O. s. p., v dôsledku čoho viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že navrhovateľ trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Zároveň však odvolateľ prvostupňovému súdu vytýka, že nemohol rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Pokiaľ totiž podľa odvolateľa vnútroštátny súd dospel (na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre navrhovateľa pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Osobitne zdôraznil, že pokiaľ odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu, mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie. Taktiež označil meritórne rozhodnutie za predčasné z dôvodu, že konajúci súd nevyčkal právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, proti ktorému podáva odvolanie.

Navrhovateľ (opakovane) poukázal na svoje tvrdenia o tom, že konajúceho sudcu, bolo potrebné z rozhodovania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd.

Vo vzťahu k vecnému posúdeniu uplatneného nároku odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odvolaní prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za významné považoval nie len skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil.

Podľa navrhovateľa okresný súd v spojitosti s uplatnenou majetkovou škodou ignoroval všetky tvrdenia o jej vznik z titulu udržiavania a správy informačného systému, výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií a poštovných a telekomunikačných výdajov. V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nie je totiž podľa odvolateľa z odôvodnenia rozsudku zrejmé, akou úvahou súd dospel k jednoznačnému presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Nakoľko je skutkový základ danej veci jedinečný, považuje navrhovateľ za neakceptovateľný stav, keď súd svoje rozhodnutie odôvodní úplne rovnakými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach, v rámci ktorých vystupuje identický navrhovateľ a odporca.

Odvolateľ tiež nesúhlasí s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti zapríčinil dlžník - povinný. Dlžník totiž nemôže byť zaťažovaný plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli z iného právneho titulu, než je výkon exekúcie pre nezaplatenie pohľadávky veriteľovi. Právym právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Zopakoval, že nie je možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady z dôvodov nutnosti ochrany osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. V konaní pred súdom však navrhovateľ hodlal prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, predložiť dôkaz o výške majetkovej škody, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda ďalej narastá.

V spojitosti s uplatnenou nemajetkovou újmou podľa odvolateľa súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Rozhodnutie prvostupňového súdu preto považuje navrhovateľ za vnútorne rozporné, nakoľko súd na jednej strane zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote, pričom pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadny objektívny udržateľný, ospravedlňujúci dôvod, na druhej strane však porušenie práva nekonštatoval a svoje rozhodnutie nevysvetlil. Namiesto toho

súd analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydal za odôvodnenie svojho rozhodnutia

Odporca ostal v odvolacom konaní nečinný.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti však predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu sa vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení - § 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené 4.11.2013, t.j. až po vykonaní predvolania (s ktorým je praktické spojiť doručovanie už predloženého vyjadrenia) navrhovateľa na pojednávanie. Je však v plnej miere účelovým tvrdenie navrhovateľa, že nemal vedomosť o argumentácii odporcu, nakoľko predmetná argumentácia sa „chronicky“ opakuje v tisíckach skutkovo a právne obdobných sporov vedených navrhovateľom proti tomu istému odporcovi. Skutočnosť, že okresný súd bezodkladne (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) nedoručil vyjadrenie odporcu navrhovateľovi, preto nemožno kvalifikovať ako vadu (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Termín pojednávania (14.11.2013) prvostupňový súd určil 15.10.2013, právnenému zástupcovi navrhovateľa bolo predvolanie doručené 21.10.2013. Až dňa 14.11.2013 (odoslané 13.11.2013 o 17.29 hod), t.j. v deň pojednávania bolo konajúcemu súdu doručené elektronické podanie navrhovateľa obsahujúce žiadosť o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“. Okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Okrem toho nie je pravdivým tvrdenie navrhovateľa obsiahnuté v žiadosti o odročenie pojednávania, a to že mu nebolo doručené rozhodnutie nadriadeného súdu o ne/vylúčení sudcov OS Čadca (č.l. 33 - doručené 21.10.2013). Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať i v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiadúcim prieťahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Novelizované ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Využitie predmetného postupu sa však v dôsledku konania samotného navrhovateľa (i s ohľadom na vzdialenosť sídla konajúceho súdu a sídla právneho zástupcu navrhovateľa), ktorý o odročenie pojednávania požiadal až v deň pojednávania, stalo bezpredmetným a nie je vadou (§ 212 ods. 3 O.s.p.), ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

Nenáležitou je námietka odvolateľa o neprípustnom konaní vylúčeného sudcu. Zodpovedá totiž doterajšiemu priebehu konania a stavu veci, že zákonná sudkyňa (správne) postupovala v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jej ne/vylúčení (uznesenie KS Žilina sp. zn. 9NcC/428/2013 - 29 z 19.9.2013). Odvolateľ ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o ne/vylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr.

uznesenia sp. zn. 3 Nc 14/2010 z 31.5.2010; 6 Cdo 201/2013 z 19.6.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Krajský súd v tejto spojitosti dodáva, že odlišné (subjektívne) hodnotenie vlastných argumentov navrhovateľom, resp. jeho neakceptovanie záverov okresného súdu nezakladá nesprávnosť napadnutého rozhodnutia a nie je ani porušením práva na súdnu ochranu. Súčasťou tohto základného práva totiž nie je aj právo na procesný úspech. Inými slovami, nie je porušením práva na spravodlivý proces, ak súd nevyhoví procesnému alebo meritórному návrhu účastníka. Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR taktiež nemožno považovať to, že okresný súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľa. Žiada sa tiež poukázať na závery aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. I. ÚS 88/2013) vo vzťahu k neúspešným ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch (t.j. pri namietaní rozhodnutia krajských súdov o nevyhlúčení sudcov okresných súdov v druhovo rovnakých veciach vedených proti identickému odporcovi).

Neopodstatnenými sú i ďalšie procesné odvolacie námietky, predovšetkým požiadavka odvolateľa, že v prípade, ak sa odporca k návrhu nevyjadril, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie. Je výlučne vecou procesnej autonómie odporcu, či sa k podanému návrhu vyjadrí a nadväzne je vecou posúdenia listinných dôkazov konajúcim súdom, či predstavujú podklad pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Samotné nevyjadrenie sa odporcu (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci sa odporca vyjadril) nepochybne bez ďalšieho neznamena povinnosť súdu rozhodnúť pre zmeškanie.

Obsahu spisu nezodpovedajú ani tvrdenia odvolateľa, že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v exekučnom spise a že rozsah dokazovania si učil súd bez akéhokoľvek dôvodu sám. Zo zápisnice o pojednávaní je totiž nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu 10Er/593/2009, ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 65 spisu).

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem skutočnosti, že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje, ide - bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať - o námietku neurčitú a preto nepreskúmateľnú. Vo vzťahu k námietke, že dôležitým je nielen skúmanie okamihu, kedy exekučný súd o vydaní poverenia rozhodol, ale i momentu, kedy poverenie súdnemu exekútorovi doručil, odvolací súd dodáva, že táto úvaha neobsahuje žiadne konkrétne tvrdenia o porušení povinností exekučného súdu pri doručovaní poverenia. Predovšetkým však nezodpovedá tvrdeniam prezentovaným v návrhu (§ 205a O.s.p.), kde navrhovateľ skutkový základ uplatneného nároku založil na zákonnej povinnosti exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti o udelenie poverenia do 15 dní

Nenáležitou je argumentácia odvolateľa o predčasnosti meritórneho rozhodnutia z dôvodu nevyčkania na právoplatnosť rozhodnutia o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. V súdnej veci totiž návrh na prerušenie konania podaný nebol, niet preto rozhodnutia, na právoplatnosť ktorého by bolo možné vyčkať.

Vnútorne protirečivým je odvolanie v časti, kde navrhovateľ na jednej strane vytýka súdu vykonanie pojednávania, zároveň však zdôrazňuje, že bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a to „za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo.

Vo vzťahu k meritórному posúdeniu veci konštatuje odvolací súd vecnú správnosť výroku napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 1 O.s.p.), vychádzajúc z identickej právnej úpravy (§ 213 ods. 2 O.s.p.) ako súd I. stupňa, hoci čiastočne z iných dôvodov. Vzhľadom na okresným súdom zistenú chronológiu postupu exekučného súdu (omeškanie v rozsahu cca 5 mesiacov so zásadným prispením navrhovateľa/ oprávneného spočívajúcim v podaní neúplného návrhu a následne v oneskorenej reakcii na výzvu exekučného súdu) totiž možno na okolnosti posudzovanej veci v plnej miere aplikovať závery aplikačnej praxe Ústavného súdu SR, v zmysle ktorých má konštantná judikatúra Ústavného súdu SR (rovnako Európskeho súdu pre ľudské práva) neakceptujúca možnosť liberácie štátu z dôvodu nadmerného množstva vecí, resp. zaťaženia súdov, svoj základ v „štandardnej“ situácii. Ako Ústavný súd sám konštatoval (napr. II.ÚS 245/2013) táto doktrína platí i naďalej v prípadoch relevantne odlišných od (hromadných) vecí (práve tohto) navrhovateľa. Vo vzťahu k nemu (navrhovateľovi) sa však (doktrína) modifikuje a je preto možné z ústavného hľadiska akceptovať relatívne dlhšiu dobu trvania konaní, ktorých veľké množstvo zvyšuje faktickú zložitosť vecí/vecí z dôvodov, ktoré vyplývajú zo správania

navrhovateľa. Taktiež za významné (ÚS) označil, že v dotknutých prípadoch hromadných podaní sa nejedná o statusový spor, pracovný spor či inak existenčnú vec pre navrhovateľa ako i skutočnosť, že povinnosť všeobecného súdu vysporiadať sa so všetkými návrhmi navrhovateľa sa nevyhnutne dostáva do konkurencie s povinnosťou takéhoto súdu poskytnúť súdnu ochranu v primeranej dobe aj ostatným účastníkom iných konaní, ktorý sa v identickom čase tiež domáhajú súdnej ochrany pred súdom.

Za významnú v danej spojitosti možno považovať i skutočnosť, že aplikácia komunitárneho práva v oblasti noriem na ochranu spotrebiteľa predstavovala prelomenie predchádzajúcej súdnej praxe aj v oblasti exekučného konania. Navrhovateľ, ktorý poukazoval na zásah do svojich podnikateľských aktivít, sa práve v ich dôsledku stal centrom pozornosti ochrany spotrebiteľa v Slovenskej republike, ako aj na úrovni príslušných orgánov Európskej únie. Podmienky poskytovania úverov, na základe ktorých boli vydávané exekučné tituly predstavujúce rozhodcovské rozsudky (ako je tomu i v súdnej veci), boli kvalifikované ako neprijateľné podmienky. Európsky súdny dvor i vo veci samotného navrhovateľa (C-76/10, Korčovská) uložil vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského rozhodnutia vydaného bez účasti spotrebiteľa, povinnosť aj bez návrhu posúdiť nekalú povahu sankcie obsiahnutej v zmluve o úvere uzavretej poskytovateľom úveru so spotrebiteľom, čo kladie objektívne vyššie (i časové) nároky na posúdenie návrhov na vydanie poverenia v spotrebiteľských veciach na základe exekučných titulov, ktorými sú rozhodcovské rozsudky.

Zhrnúc doteraz uvedené, v zistených okolnostiach súdnej veci nie je možné konštatovať splnenie primárnej podmienky daného zodpovednostného vzťahu - existencie nesprávneho úradného postupu. Ako už aplikačná prax totiž štandardne vyvodzuje, samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nie je možné automaticky (bez ďalšieho) hodnotiť za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Musí ísť o prieťahy významné, ktoré možno kvalifikovať ako zbytočné.

Za tejto situácie, kedy nebol navrhovateľom preukázaný ani prvý z kumulatívnych predpokladov zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, sú z hľadiska procesnej ekonomie ďalšie námietky odvolateľa smerujúce proti záverom okresného súdu o výške škody a príčinnej súvislosti (ako ďalších podmienkach) bezpredmetné.

Na základe opísaného odvolací súd potvrdil meritórny výrok okresného súdu ako vecne správny. Zároveň potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý, výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, preto by bol inak povinný nahradiť odporcovi jeho trovy. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd „súhrnným“ výrokom účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.